

викътъ на пѣдпѣдъкъ, като вардачъ поставенъ тамъ някъде на слогъ; изви въ небото бавенъ орелъ и въ висини потъна. Сивий пѣтъ, като ремикъ прострянъ, се мълкомъ преко рѣтъ прегъва; конникъ се премярна и изчезна оттаткъ въ нивите...

Край ридътъ сви и влезна
Младенъ въ града. А все мечтите го и тамъ
пакъ не оставяха, — дори и въ божий храмъ
той не можа да ги прокуди и забрави.
Промъкнатъ въ черкова, той тихо се изправи
посредъ дружината и мълкомъ погледъ взре
тамъ презъ кадилний димъ въ шумящото море
отъ хора. И лица и погледи засмени —
и въ нова светлина каточели огрени...
Нима свободата за день ги прероди?
Какво трепти сега въ свободните гърди?...
И самъ Войводата, до знамето развито
възправенъ, — никога не е така открито
той гледалъ! Дивисилъ, Белина и Дойчинъ —
какъ те изглеждатъ тамъ — и всички до единъ
около знамето борщите насъбрани!
Самата черкова! Светците овенчани —
те... само гъстата навалица светци,
за днешно празденство окичени съ венци,
те само смърщено сж тъменъ погледъ впили...
Светоотстъпници! Не за животъ кърмили
въ живота идеалъ — те сякашъ грозенъ съдъ
надъ сбрания сега народъ да изрекжтъ
се готвятъ. Другаде намерили оплота,
светци на вярата, светците на живота
какъ ги изглеждатъ те, извили погледъ строгъ!
Дали, служители на друга вяра-Богъ,
за тяхъ е всичко туй греховностъ и невреда?
Но надъ юнаците юнашки Господъ гледа!
И Майка Божия, за благословъ рѣка